

De boeken in de *Daar is Daan*-serie zijn gezet in het dyslexievriendelijk lettertype Dyslexie. Christian Boer, een Nederlandse grafisch ontwerper en dyslect, ontwierp dit font speciaal voor dyslectische lezers. Het lettertype is ontworpen om letters meer onderscheidend van elkaar te maken, zodat de lezer de letters minder snel omdraait in zijn brein. De letters in dit font zijn daarnaast ruim gespatieerd, hetgeen het lezen bevordert.

Mensen met dyslexie zullen met dit lettertype individuele letters makkelijker van elkaar kunnen onderscheiden. Zoals letters met een zware basislijn (b, d), letters met grotere openingen dan normaal (c, e) en letters met stok- en staartlengtes (f, h, p).

Dit vrolijke lettertype zal alle kinderen helpen – niet alleen dyslectische – om sneller en gemakkelijker te lezen, met minder fouten. Als je meer wilt weten over dit dyslexievriendelijke lettertype bezoek dan de website

www.dyslexiefont.com.

HOOFDSTUK 1

‘Daan Ritsma! Houd je mond!’
zei mevrouw Bloem tegen mij.

‘Nette kinderen praten niet
wanneer de leraar praat.’

‘Maar ik zei helemaal niks,
mevrouw Bloem.’

‘Daan, ik zag je lippen
bewegen.’

‘Maar er kwam geen geluid uit,
mevrouw Bloem. Dus technisch
gezien was ik niet aan het praten.’

‘Wat deed je dan wel?’

‘Ik zond een signaal uit.’

De andere kinderen in de klas lachten, waardoor ik me geweldig voelde. Ik wilde niet grappig zijn, maar het is altijd leuk om de lachers op je hand te hebben.

Opa Piet zegt altijd dat lachen goed is, maar niet zo goed als een augurk. We zijn allebei dol op augurken.

‘En naar wie stuurde jij dat zogenaamde signaal?’ vroeg mevrouw Bloem.

‘Naar mij!’ zei Frank van Dorp.

Frank en ik zijn beste vrienden sinds we baby’s zijn. We hebben een heel systeem van signalen.

‘Wij kunnen praten zonder woorden te gebruiken,’ zei ik tegen mevrouw Bloem.

‘O, echt?’ zei ze. ‘Dat is erg ongebruikelijk.’

‘Toen we in het natuurhistorisch museum waren,’ ging Frank verder, ‘dat was fantastisch. Daan en ik besloten beiden te brullen recht in het gezicht van een T-Rex – precies op hetzelfde moment.’

‘Dat was super,’ viel ik bij. ‘Totdat de bewaker ons vertelde dat we niet mochten brullen in het museum.’

Ik lachte, en iedereen lachte mee. Ook mevrouw Bloem grinnikte. Ze lacht heel vaak met ons mee. Iedereen op basisschool De Regenboog wil haar in groep 8, omdat ze bijna altijd

goedgehumeurd is. Ze gaf me zelfs een **GOED GEPROBEERD** toen ik maar twee van de tien opgaven goed had bij mijn spellingstoets afgelopen week.

‘Nou Daan, omdat jij zo’n expert bent in brullen en signalen geven,’ zei ze tegen mij, ‘houd jij vast en zeker van ons volgende klassenproject.’

‘Ik kan niet wachten om te horen wat het is. Ik zit op het puntje van mijn stoel.’

‘Ik kan niet wachten tot je er vanaf valt!’ riep Nick Kessels vanaf de stoel achter mij.

Nick Kessels, beter bekend als Dikke Nick, zegt nooit iets aardigs over iemand. Maar hij komt ermee

weg, omdat hij ongeveer twee meter is – zowel in de lengte als in de breedte.

‘Zo is het genoeg, Nick,’ snauwde mevrouw Bloem, terwijl ze haar handen op haar heupen plaatste. Maar het maakte hem niet uit dat ze kwaad was. Hij deed gewoon wat hij altijd deed: propjes rollen om af te vuren op de kleine kinderen in de pauze.

‘Volgende week is het Kinderleesweek,’ ging mevrouw Bloem verder. ‘We zullen

dit vieren met een toneelstuk. Ik heb het zelf geschreven. Het heet *Een nacht in de bibliotheek.*'

Katie Spenkelink stak haar hand op en zwaaide.

'Mag ik de ster zijn?' vroeg ze. 'Mijn vader zegt altijd dat ik er een ben.'

'Iedereen zal een rol krijgen,' zei mevrouw Bloem.

'Zelfs ik?' vroeg Luuk Witteman, terwijl hij met zijn vinger in zijn neus peuterde.

'Ja, zelfs jij, Luuk.'

Ik vroeg me af of er een rol

